

Anita Gayn

SZÜKSÉGEM

VAN RÁD!

1.

Fájó sebek

Egyszer

Hangos csörömpölés veri fel a dohos ház félhomályos konyhájának csendjét. A kisfiú ijedten becsukja a szekrényajtót, amit csak egy odahúzott székre állva ért fel, de már túl késő. Alkoholtól bűzlő, ápolatlan férfi rohan be, és már menet közben ordít.

Már megint mit csináltál, te kis rohadék?!

A kisfiú rettegve néz az apja ökölbe szorított kezére. A félelem átjárja minden porcikáját, még megmoccanni sem mer.

Mit vertél le?! Anyád salátástálját?! Egyáltalán mit turkálsz te ott?!

Semmit – vágja rá a gyerek elhaló hangon.

A férfi keze meglendül, a kisfiú behunyja a szemét, de a szúró, zsibbadó fájdalomtól nem tudja megkímélni magát. Elveszti az egyensúlyát, és a székről a salátástál éles cserepeire zuhan. Közben egy nyikkanás sem hagyja el a száját.

Soha ne merj többet hazudni! Hazudni bűn! Kelj fel, te mocskok! Takaríts fel magad után!

A kisfiú nehézkesen felemelkedik. Mint mindig most is megijeszti a saját vérenek látványa, ami erősen szivárog a jobb szeme melletti mély sebből.

Lágy hangú, apró nő siet a segítségére.

Úristen, Mattie! Mi történt? Mit csináltál vele? – kéri számon a férjét, aki csak megrántja a vállát.

Leesett a székről. – Azzal nemtörődő módon hátat fordít, és kimegy.

Két óra múlva, mikor a kisfiú a kórházi vizsgálóágyon üldögél, és a kedves doktor bácsi a sebet varrja össze, zavaros gondolatok kavarnak a fejében. Ha hazudni bűn, akkor miért kérte az anyja, hogy hazudjon? Sőt, ő is hazudik folyamatosan... talán csak a felnőtteknek szabad.

Hány éves vagy? – kérdezi a doktor bácsi.

Őt – válaszolja a kisfiú.

Az orvos, miután befejezte a varrást, és bekötözte a sebet, megkéri, hogy vegye le a pólját.

Miért? – tiltakozik az anya.

A kisfiú figyelmét nem kerüli el az anyja arcára kiülő rémület. Végül a póló lekerül, a doktor bácsi megvizsgálja a kékeszöld, néhol sárgás foltok tömkelegét. Megkéri a nőt, hogy menjen ki.

Mi történt veled, Mattie? – kérdezi.

A kisfiú lesüti a szemét, és úgy válaszol.

Leestem a hintáról. – Az anyja kérte, hogy ezt mondja, és őerte bármit megtenne. Még hazudik is, ha kell.

Nem az anyukád csinálta?

Nem – mondja gyorsan a kisfiú, arra gondolva, hogy anyja sosem lenne ilyen.

Akkor az apukád?

Leestem a hintáról – mondja újra a megbeszélte hazugságot.

Tudod – magyarázza a doktor bácsi –, *a zúzódásokról meg lehet állapítani, hogy mikor szereztek őket. Ez például* – mutat a kisfiú bordáira, ahol egy sárgás folt emlékezteti őt az apja egyik különösen fájdalmas rúgására. – *Talán egy hete történt. Nem attól, hogy ma leestél a hintáról.*

A kisfiú érzi a csapdát, erősen gondolkodik, és rálel a megoldásra.

Sokszor szoktam leesni. Majdnem minden nap.

A doktor bácsi ezután megint az anyjával beszél. A kisfiú nem érti a szavakat, de látja a pánikot az arcán, és ettől ő is megrémül. Végül hazamennek.

Két nappal később egy furcsa néni és egy bácsi jönnek látogatóba. A néni kérdegeti, hogy mikor esett le a hintáról, és ő töredelmesen bevallja, hogy minden nap leesik, de tegnap és tegnapelőtt nem. A bácsi az apjával beszél, mindkettőjük szava egyre hangosabb, majd egyszer csak a néni és a bácsi elmennek.

Margaret! – ordítja az apa, és a feleségére támad. – *Te jelentettél fel, ugye, te kis lotyó? Te mondtad nekik, hogy verem a gyereket!*

Nem – tagadja a nő, és máris egy nagy pofon csattan az arcán.

Ne hazudj, te kurva! – az apa megint emeli az öklét, de a kisfiú rémületen odarohan, és az anyja elé veti magát.

Én voltam! Én mondtam, engem üss meg!

Percek múlva a sötét, levegőtlen kamrába zárt kisfiú fejében újabb gondolatok kavarnak a hazugságról. Lehet, hogy hazudni bűn, de szükséges. Ha igazat mondott volna, akkor talán most az anyjának vérezne a szája.

Miközben eldönti, hogy ezentúl mindig hazudni fog, ha azzal jobbá teheti a dolgokat, a kis kezével letörli a vastag vércsíkot, ami a doktor bácsi által bevarrt, ám most felszakadt, égő sebből szivárog.

Most

A hülyeségnek vége! Megesküdtem, hogy soha többet nem hagyom, hogy ezt tegyék velem. Bámultam a lányt, aki velem szemben állt. A lányt, akit ostoba módon mindennél jobban szerettem ennyi idő után is, és most kiderült, hogy nem is ismerem.

Képes higgadtan a szemembe bámulni, még azután is, hogy azt hazudtam neki, nem szeretem. Nyilván neki nem is számít. Ha képes volt megcsalni, és meglopni engem...

Elkeseredettségemben majdnem ráüvöltöttem, de aztán csak ennyit mondtam.

– Isten veled!

Megfordultam, hátra sem nézve bementem a szobámba, és becsaptam az ajtót. Ha a helyes dolgot csináltam, miért érzem ilyen ocsmányul magam? Miért akarok kimenni, és megmondani, hogy mindez csak színjáték volt, hogy csak azért mondtam mindent, mert meg akartam bántani, hogy neki is ugyanannyira fájjon, mint nekem? Volt egy pillanat, amikor fel akartam tépni az ajtót, és megmondani, mennyire gyűlölöm, amiért megint összetörte a szívem, amiért megint megtette ezt velem, mégsem tettem.

Gemma felvihogott, hidegen, kegyetlenül, olyan oldalát mutatva, amit én csak mostanában ismertem meg.

– Ez könnyen ment – suttozta. – Szerintem elhitte, hogy megint együtt vagyunk.

Nem válaszoltam. Igen, a hirtelen felbukkanása egy szál fehérneműben, tényleg megkönnyítette, hogy kitaláljam a hazugságot.

– Úgy sajnálom! – folytatta, és odasétált hozzám. Nekem nyomta a majdnem meztelen testét, a kezével végigsimított a bőrömön, és megcsókolta a jobb vállam.

Nyilván kellett volna valami mást is éreznem az enyhe csodálkozáson kívül, amiért ilyen kedves velem, még azután is, hogy huszonegy hónapnyi járás után kidobtam egy lányért, aki...

Lenéztem rá, és ő ezt kihasználva lábujjhegyre állt, és megcsókolt.

– Kérlek! – könyörgött. – Kezdjük újra! Szeretlek, Matt! Nem akarlak elveszíteni.

Újabb forró csókot lehelt a számra, míg én magamat átkoztam, amiért egy másik csókkal hasonlítom össze, mintha nem tudnám, hogy azok a csók, úgymint felülmúlhatatlanok.

Dühömben megragadtam Gemma derekát, és keményen megcsókoltam. Kényszerítettem magam, hogy élvezzem a teste közelségét, az odaadó nyögéseit, és a kezének kutakodó érintését.

Hiába volt minden, a test nem az volt, amelyikre vágytam, a hang természetellenesnek hatott és a simogatás sem az a lágy, tétova cirógatás volt, amivel Ő kedveskedett a szeretkezések közben.

– Én nem haragszom rád – motyogta Gemma, amikor már a nyakát csókoltam. Szívesen megkértem volna, hogy inkább ne beszéljen, hagyja, hogy a testébe feledkezve enyhüljön a fájdalmam, hogy elfeledjem ezt a nyomorúságos helyzetet, de nem tettem, így folytatta. – Tudtam, én hogy valami nem stimmel ezzel a lotyó Emilyvel...

Emily. Annyira nem akartam erre a névre gondolni, olyan régóta el akartam felejteni, és már majdnem sikerült. Soha nem szabadott volna visszajönnie! Bárcsak maradt volna ott, ahol volt... bárcsak most ő lenne itt!

Akkor

Napos, enyhén szeles idő volt. Épp a szobámban szedtem össze néhány CD-t az esti fergeteges bulira, amit Zach-nél tartottunk aznap.

– Ez meg mi? – kérdezte undorodva az említett, és kiemelt a CD kupacból egy virágokkal telerajzolt lemezt. – Gemma zenéi? Úgy érted, a hegedűszámai? Jaj, de édes!

– Fogd be! – szoltunk rá Deannel egyszerre.

Zach süketnek tetteve magát be akarta tenni a hifibe, de félrelöktem, és elszedtem tőle a CD-t.

– Aúú! – vinnyogott Zach, ugyanis kicsit eltúloztam a mozdulatot, így arccal előre a földön kötött ki. – Hogy bánsz a bajtársaddal?